

Els metges municipals supernumeraris d'especialitats

Una denúncia

per LL. GUILERA

L'ANY 21, en arribar a Barcelona, de retorn de l'estranger on havia passat més d'un any amb llicència, em vàreig trobar que els metges municipals supernumeraris restaven alliberats de fer gratuïtament els serveis de substitució per malaltia dels numeraris i tots aquells que la Qüefatura els ordenava, sense encaparrar-s'hi gaire.

Jo mateix, i sóc dels que més ben lliurats varen sortir-ne, vàreig substituir al Dispensari de Sepúlveda, per espai d'uns quants mesos i sense cobrar un cèntim, al Dr. N., que havia passat per ordre de la Qüefatura "al Padrón", i per altres tants mesos al Dr. G., que havia volat cap a Higiene sense que jo hi tingués cap culpa.

Altres companys feren molt més de temps serveis similars que avui en dia retribueix l'Ajuntament, com és de justícia, i que, sumats, representaven una ruixada de mils duros que els metges municipals supernumeraris d'aleshores i de totes les èpoques deixàrem de cobrar precisament d'uns Ajuntaments de prodigalitat reconeguda per tot el que no fos pagar els serveis que li fèiem els seus esclaus metges, joves que acabàvem i ho necessitàvem més que mai. Quin vilipendi pels que foren Caps i per nosaltres! Quins temps aquells!

Però des d'aleshores les coses han canviat, essent el motiu fonamental del canvi, l'ambient de renovació i reviscolament de l'esperit de classe que seguí a la guerra, i del qual n'és mostra reeixida el nostre benemèrit Sindicat.

Els metges municipals supernumeraris adscrits als Dispensaris mèdico-quirúrgics, només treballen per a substituir els numeraris i, qualsevol que sigui el servei que fassin, són retribuïts com si fossin el numerari substituït. La justícia s'ha imposat. Es a dir, s'ha imposat en part.

En efecte. En el capítol del Reglament del Servei d'Assistència Mèdica corresponent a Especialitats, hi trobem l'article 36, que diu textualment:

"Tenint en compte les característiques dels serveis d'especialitats que constitueixen un ample camp d'estudi, no es limitaran els supernumera-

ris al servei per llicència o malaltia, sinó que figuraran com a personal fixe en qualitat de Metges ajudants i sols percebran l'haver corresponent en els casos de substitució".

No crec necessari demostrar la falsetat absoluta de l'argument de l'"ample camp d'estudi" per a justificar la conclusió de què el servei dels supernumeraris hi hagi d'ésser constant i gratuït. Tot metge al treballar, estudia, i, noresmenys, cobra. Cobren, també, amb molta de justícia, els numeraris Caps del Servei d'Especialitat amb tot i que, degut a llur categoria, encara hi tenen un camp d'estudi més ample i una més sòlida base per a l'edificació d'un nom i una clientela. Es l'argument de sempre i del que no caldria parlar, si no hi haguessin metges que encara el tenen per bo, quan no es tracta d'ells.

Al llegir jo aquest article, desgraciadament pensat i redactat per metges, en el Reglament nou de trinca que em donaren a l'incorporar-me al servei, recordo que em causà estranyesa i disgust en veure que persistia el sofisme i quedaven els supernumeraris d'especialitats en un pla d'inferioritat.

Jo, aleshores, no n'era de supernumerari d'especialitats: perteneixia als Dispensaris Mèdico-quirúrgics, però, en ésser nomenat delegat per Barcelona en la Junta general de delegats del Sindicat de l'any 23, vàreig ocupar-me d'aquest afer defensant els interessos dels metges supernumeraris d'especialitats i la Junta en pes va acordar fer-se seva una causa que reputava justa i que, per ésser-ho, no necessitava cap més recomanació.

Passaren dos anys i es convocaren entre els metges municipals de totes categories, unes oposicions que semblaven a Càtedra—jo que n'he fet de totes menes us ho puc assegurar—per a proveir una colla de càrrecs que eren unes veritables breves: places de metge supernumerari adscrits als dispensaris d'especialitats i amb l'obligació de fer—per allò de l'ample camp d'estudi—